

SATIRAS UN HUMORA ŽURNĀLS,
IZNĀK KOPŠ 1957. GADA
DIVAS REIZES MĒNEŠT

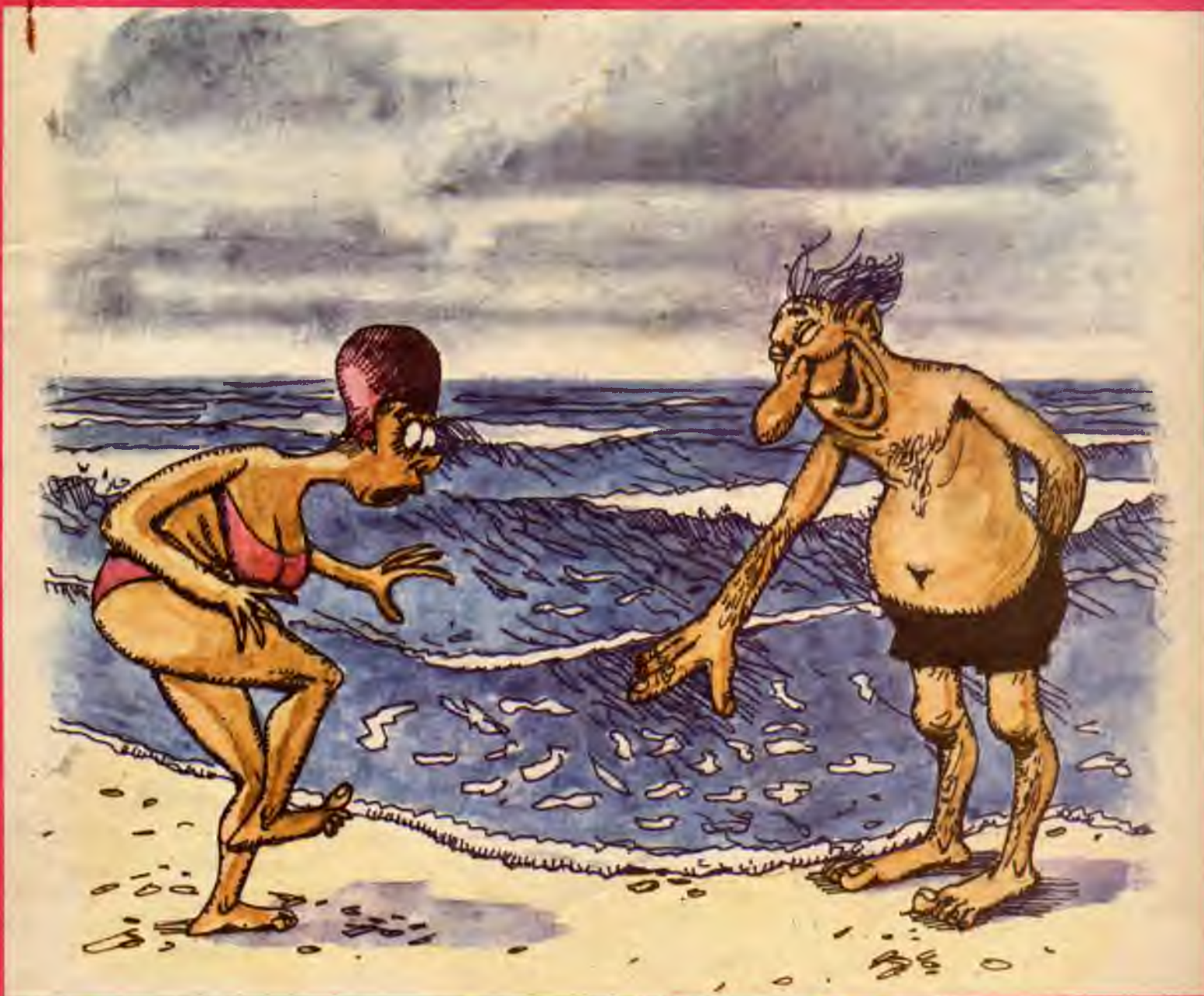
LKP CK Izdevniecība,
Rīga, 1988.

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

1988 N.

15

— Atceries dzejnieka vārdus: «Ar vētru krastā dzintars nāk!»
— Fui! Tas taču nav dzintars!

E. OSS

LŪZAM HELIKOPTERU!

Rakstām tev no Latvijas attāla nostūra — Valkas rajona Zvārtavas ciema. Gribam ar žurnāla starpniecību lūgt, vai kāds nevar izgādāt Zvārtavas ciemam helikopteru.

Mūsu rajona centrs ir Valka. Tur ciema iedzīvotāji brauc pēc medicīniskās palīdzības, kā arī kārtot citas svarīgas darīšanas. Taču ne vienmēr tās var nokārtot. Polikliniskā laboratorija strādā tikai līdz vienpadsmitiem, bet autobuss Valkā ie brauc pēc desmitiem. Turklāt no autoostas līdz poliklinikai divi kilometri jācilpo kājām...

Valkas rajona partijas komitejas pirmās sekretāres b. Bondarevas klātbūtnē vienojāmies ar Valkas autokombināta darbinieku b. Savieli, ka autobusa «Smiltene—Palsmane—Aumeistari—Valka» grafiks tiks grozīts tā, lai cilvēki Valkā nokļūtu ap deviņiem. Vienu mēnesi tā arī bija. Bet ar 1. jūliju viss ir pa vecam.

Pulksten trīspadsmitos no pieturas «Gauja» atiet autobuss uz Gaujienu. Gaujienā atrodas aptieka, rūpniecības preču veikals un kapi. Arī šeit mūsu ciema iedzīvotājiem ir jākārtojamās dažādas lietas. Taču tās jānokārto piecu minūšu laikā! Ja to nepaspēj, no Gaujienas uz Zvārtavu, septiņus kilometrus, var iet kājām. Ja negribas iet kājām, var braukt ar autobusu caur Smiltēni un apjūsmot dabas skaistumu astoņdesmit septiņu kilometru garumā.

No Smiltēnes septīppadsmitos un trīdesmit piecās minūtēs atiet autobuss un aizbrauc līdz pieturai «Mierkalns». Mūsu ciems no šīs vietas ir deviņu kilometru attālumā. Kas vēlas, šos kilometrus var soļot kājām, kas to nevēlas, jau Smiltēnē var sēties autobusā un atpūšoties vizināties caur Gaujienu, kamēr nokļūs pieturā «Gauja».

Mūsu bērni šoruden stundas varēs sākt jau septiņos un trīdesmit minūtēs. Varētu iebilst, ka tas ir mazliet par agri. Bet ko tu autobusu sarakstam padarīsi — vēlāka autobusa, kas aizvestu bērnus uz skolu, nav...

Mūsu Zvārtavas ciemā dzīvo 600 iedzīvotāji. Visi esam nobažījušies, kas notiks, kad Valmieras autokombināts sāks strādāt pēc pašfinansēšanas sistēmas? Ja nu izrādīsies, ka iekļaut mūsu ciemu autobusu maršrutā nav finansiāli izdevīgi? Tas var notikt, jo Valmieras autokombināta darbinieki, piemēram, maršrutu «Valka—Ape» jau likvidējuši.

Pašreiz autobusu saraksti sastādīti, nerēķinoties ar mums, Zvārtavas ciema iedzīvotājiem. Lūk, tāpēc mums ļoti noderētu helikopters!

DZIDRA ŠVARTE,
Zvārtavas ciema izpildkomitejas
priekšsēdētāja

MŪŽĪGI UN ČETRAS DIENAS

Viena no sāpīgākajām problēmām jaunajos dzīvojamajos namos ir šķībās durvis un greizie logu rāmji. Citiem vārdiem, brāķis, kas radies sakarā ar nepietiekami izžāvētiem kokmateriāliem. Šajā sakarībā mūsu žurnāla 9. numurā bija publicēts feļetons «Mūžīgi un trīs dienas». Tā galvenā doma izsakāma ļoti īsi: ir pilnīgi nepieciešams radīt dabiski žāvētu kokmateriālu rezervi, citādi brāķa ražošanai gala nebūs.

Pēc feļetona publicēšanas saņēmām divas atbildes. Vienu no tām parakstījis Valsts plāna komitejas priekšsēdētāja vietnieks A. Lazdiņš. Tajā, starp citu, teikts:

«Sakarā ar pakāpenisku pāreju uz republikas patērētāju apgādi ar izejvielām un materiāliem pēc t. s. «vairumtirdzniecības paņēmiena», no š. g. 1. janvāra jautājums par LPSR Celtniecības ministrijai nepieciešamo kokmateriālu (zāgmateriālu) limitu apjomu, ieskaitot rezerves koksnes dabiskai žāvēšanai, ir Latvijas PSR Valsts materiālu tehniskās apgādes komitejas kompetencē. Līdz š. g. 1. janvārim republikas celtniecības organizāciju apgāde ar izejvielām nozares ministrijai bija jārisina PSRS Celtniecības ministrijā (tagad jau bijušajā).

Jautājums par nepieciešamo koksnes rezervju daudzumu tās dabīgai priekšžāvēšanai rakstā skats pamatoti un var, apvienojot ar mākslīgo koksnes žāvēšanu, nodrošināt kvalitatīvu un pietiekamu materiālu daudzumu tālākai būvdetaļu ražošanai.»

Otru atbildi parakstījis Valsts celtniecības komitejas priekšsēdētājs J. Lancers.

«Ministrijas Rīgas kokapstrādes rūpnīca, kas ir galvenais zāgmateriālu un galdnieku izstrādājumu ražotājs nozarē, kokmateriālus žāvē speciālās kamerās augstas temperatūras režīmā. Šī tehnoloģija gan nodrošina normās paredzēto mitruma līmeni materiālu vai konstrukciju izgatavošanas laikā, taču šādi žāvēti materiāli intensīvi uzsūc apkārtējās vides mitrumu būvlaukumā. Tas arī daudzos gadījumos noved pie paaugstināta mitruma kokmateriālu un galdnieku izstrādājumu iebūvēs. Jāatzīmē, ka tiek konstatēti arī nepareizas šo materiālu uzglabāšanas un būvdarbu tehnoloģijas gadījumi būvēs.

Sastādot kompleksās mērķprogrammas «Kvalitāte-90» un «Dzīvoklis-2000», ministrija paredzēja kokmateriālu rezerves izveidošanu rūpnīcā 6000 m³ lielā daudzumā, lai nodrošinātu logu un durvju ražošanai lietojamo materiālu dabīgas žūšanas periodu. Diemžēl līdz pat šim laikam rūpnīca attiecībā uz kokmateriāliem spiesta strādāt pēc principa «no rokas mutē». Arī šim gadam vajadzīgo kokmateriālu daudzumu Valsts materiālu tehniskās apgādes komiteja nav pilnībā izdalījusi (vēl trūkst 14 300 m³), nerunājot par rezerves radišanu. Pie tam ministrijas veicamo darbu apjoms diezgan strauji aug.

Ministrija un rūpnīca meklē tehniskus risinājumus mākslīgās žāvēšanas procesa pilnveidošanai. Darba kolektīvos pastiprina apmaksas atkarību no darba kvalitātes, kas samazinās tehnoloģiskos pārkāpumus būvviētās.

Taču pašlaik kardināli jautājuma atrisināšanu bez minētās dabiskās žūšanas rezerves nodrošināšanas mēs neredzam.

No šīm atbildēm diemžēl izriet divi visai drūmi secinājumi. Pirmkārt, Rīgas kokapstrādes rūpnīca nespēj vajadzīgo kokmateriālu daudzumu, tātad par dabiski žāvētas rezerves radišanu nevar būt ne runas. Otrkārt, bez šīs rezerves radišanas runas par kvalitatīvu dzīvokļu celtniecību ir tukšu salmu kulšana.

Tātad strupceļš. Tātad samierināšanās ar domu, ka jēdziens «dzīvoklis jaun-celtā namā» un «brāķis» pamazām kļūst sinonimi.

Apžēl, bet tas taču ir absurds! Ja mēs pirms gadu desmitiem, pieņemdami lēmumu par mitru kokmateriālu izmantošanu celtniecībā, esam izlaiduši atbaidošo brāķa dēļu no pudeles, tad tagad ir jāatrod paņēmieni iedzīt to pudelē atpakaļ. Un, ja šī iedzīšana nav pa spēkam ne Valsts plāna komitejai, ne Valsts celtniecības komitejai, ne arī Valsts materiālu tehniskās apgādes komitejai, tad pie dzīšanas jāķeras republikas Ministru Padomei. Citādi prieks par jauna dzīvokļa saņemšanu tiks aptumšots nevis mūžīgi un trīs dienas, bet mūžīgi un četras dienas.

A. ISAIS

DZĪVĪBA DĀRGĀKA PAR VISU!

Lai nu ar ko, bet ar elektrību jokat nedrīkst. Visprātīgākais, protams, turēties no visa, kas saistīts ar elektrību, pēc iespējas tālāk. Diemžēl ne vienmēr tas ir iespējams. Sacīsim, jāremontē elektrificēta dzelzceļa līnija. Jāremontē tāpēc, ka gulšņi pēc zināma laika jānomaina, jo tiem piemīt nosodāmā īpašība sapūt.

Nomaiņu Izdara samērā vienkārši — vecos gulšņus izņem un nosviež līnijas malā. Ko darīt tālāk? Katrs domājošs cilvēks saprot, ka vecie gulšņi ir pilni elektrības. Un citādi tas arī nevar būt — tie taču atradušies zem sliedēm, pa kurām braukuši elektriskie vilcieni. Lai novērstu iespējamās nelaimes gadījumus, pēdējā laikā stājušies spēkā jauni drošības noteikumi, kas stingri aizliedz grāvēi vai līnijas malā noviestajiem gulšņiem tuvojies vai — dīes pasarg! — tiem pieskarties. Vienīgi pēc pusgada, kad elektrībai vecajos gulšņos kļuvis garlaicīgi un tā ir aizplūdusi prom, tos drīkst savākt un nodot malkā.

Tīcat vai ne, bet daži pret jaunajiem drošības noteikumiem iebilst un aizrāda, ka līnijas malā izmētatītie gulšņi izskatoties ļoti neglīti un radot iespaidu, ka līnijas remontētāji strādājoņi pa roku galam.

Cik dziļi maldī! Taisnība, izmētatītie gulšņi patiešām izskatās neglīti, taču tie nevienam dzīvi nesarežģī. Toties satiksmē slēgtais viaduksts, pa kuru līdz tam katru dienu ar tramvaju braukuši desmitiem tūkstoši rīdzinieku, dzīvi sarežģī ļoti lielā mērā. Jā, runa ir par Brīvzemnieka ielas viaduktu pie Torņakalna stacijas! Ko lai dara, arī viaduksti, tāpat kā dzelzceļa līnijas, pēc zināma laika kaptāli jāremontē. Tie pilsoņi, kas neiedziļinās lietas būtībā, spriež apmēram tā: katrs viaduksts, kura slēgšana rada lielas neērtības, jāizremontē pēc iespējas ātrāk. Ar remontu nedrīkst kavēties ne dienu, tam jāsaķemas tūlīt pēc satiksmes slēgšanas!

Mīlie pilsoņi, nestrēbsim karstu, ledzīlināsimles lietas būtībā! Brīvzemnieka ielas viaduksts taču atrodas virs elektrificētas dzelzceļa līnijas. Lūdzu, ievērojiet — elektrificētas! Tātad tas ir pilns ar elektrību un, kamēr elektrība pamazām no viadukta nav aizplūdusi, tam nekādā gadījumā nedrīkst ķerties klāt. Tāpēc viadukta remontētāji rīkojās ļoti pareizi, sākdami pamazām rosīties tikai pāris mēnešus pēc satiksmes slēgšanas.

Starp citu, ja kādam pret drošības noteikumiem ir iebildumi, jautājumā par gulšņiem viņš var griezties Baltijas dzelzceļa pārvaldē un jautājumā par viaduktu — Rīgas pilsētas Izpildkomitejā. Tur viņam paskaidros, ka cilvēka drošība ir dārgāka par visu, tāpēc ar veco gulšņu novākšanu un viaduktu remontēšanu trakot nedrīkst.

Un, kā mēs to redzam, nevienam arī netrako.

A. VECKUMELŠ

— KO VĒL PIERAKSTĪSIM!
— ... KA ESAM PĀRKĀRTOJUSIES.

U. MEŽAVILKS

KONKURSS NOSLĒDZIES

Šogad pirmo prēmiju [150 rbļ.] saņēmis Ļevs Maļinskis par humoresku «Godabiedrs».

Otro prēmiju [90 rbļ.] — Viktors Trojanovskis par humoresku «Kādā jaukā rītā».

Trešo prēmiju [60 rbļ.] — Aivars Vents [Aivars Vindavs] par humoresku «Kā kurš prot».

Publicēsim arī vairākus desmitus darbu, kas nav prēmēti, bet kuru literārais līmenis ir pietiekami augsts.

Paldies un uz tikšanos nākošajā konkursā!

DADZIS

— UN ES AR ŠĪM PASĀM ROCIŅĀM ESMU BALSOJIS PAR JUMS!...

E. RUSMANIS

A. HALTURINS

SAPULCE

Tātad, biedri, atļaujiet atklāt mūsu alkoholi... pardon, mūsu bezalkoholisko dzērienu rūpnīcas kolektīva sapulci! Dienas kārtībā viens jautājums: kā turpmāk dzīvot!

Jā, biedri, mēs jau trīs mēnešus dzīvojam vētrainā un interesantā laikā, dzīvojam kopš tā brīža, kad mainījām mūsu mīļotās rūpnīcas profilu. Daži ir apjukuši un prāto, kā dzīvot tālāk, ko darīt un kā būt. Bet man šodien priekšniecība skaidri pateica, ka mēs no grūtībām nedrīkstam baidīties.

Kas attiecas uz grūtībām un sarežģījumiem, tad to mums ir vairāk nekā vajag. Pārņāk, sacīsim, kāds no mūsu kolektīva mājās pie sievas un bērniem, pārņāk skaidrs kā stiklīšs, bet ģimene viņu nepazīst, ģimene savu galvu skaidru nekad nav redzējusi... Un kādas briesmīgas aizdomas rodas algas dienās! Atnes vīriņš savu algu un atdod sievai, bet sieva izbīstas — kur tu, žulik, tik daudz naudas ķēri! Bet tagad par ražošanu. Jaunajos apstākļos man daudz grūtāk atrast kopīgu valodu ar padotajiem. Ārkārtīgi trūkst attiecīgu vārdu. Nu to, spēcīgo... Tagad, ja kādu gribi pakritizēt, jāizsakās gari un miglaini. Agrāk pateici vienu vārdu un pilnīgi pietika.

Ko vēl varētu teikt! Dažiem mūsu darbiniekiem no rīta trīs rokas. Ieradums, protams. Lai viņus izārstētu, pašreiz meklējam hipnozētāju. Vienu jau mēs atradām, bet viņš iemaldījās eksporta produkcijas cehā un pazuda. Tur, kā zināms, vēl ražo grādīgās pudeles... Bet cerēsim to labāko, gan cilvēks atradīsies. Starp citu, minētajam ceham ir drausmīgs pievilksnības spēks, kas parādās tuvumā, to lerauj, un — pagalam cilvēks... Tā ja.

Ir arī citādas briesmas. Limonādes pudeļu aizkorķētājiem kāds nelietis bija iestāstījis, ka limonādē arī esot nedaudz grādu. Sekas šiem neapdomīgajiem vārdiem bija smagas — aizkorķētāji izdzēra visu produkciju un vēlāk nevarēja izspraukties pa caurlaides durvīm.

Starp citu, daži kolektīva locekļi netic, ka rūpnīca mainījusi profilu, viņi vēl arvien stāv pie cauruļes, pa kuru kādreiz tecēja grādīgais viņķelis, un gaida. Ko viņi gaida, nav zināms... Ir arī pakļūdušas baumas, ka direkcija zināmu daudzumu grādīgā pudeļu aprakusi rūpnīcas teritorijā. Un tagad visur rok, rok un meklē. Tas ir ļoti bīstami, tā var parakties zem pamatiem. Pēc tam sagāzīsies sienas un mēs visi iesim bojā.

Re, zīmīti atsūtīj! Tā, tā... Pareizi biedrs raksta, cehos vairs nedzird ne dzidrus smieklus, ne dziesmas, ne blāvienus. Arī tā ir taisnība, ka pārbaudes komisijas vairs nenāk, revidenti mūsu rūpnīcai met likumu. Bet ko lai dara, ar varu viņus iekšā neierausi!

Tā, pletiks runāts. Jautājums, vai tādos apstākļos var strādāt, paliek atklāts. Pēc nedēļas sanāksim atkal. Bet vai spēsim izdomāt, kā turpmāk dzīvot un strādāt, par to es neesmu pārliecināts. No kurienes, atļaujiet jautāt, lai rastos pareizas domas! Nav vairs apstākļu, kas veicinātu domāšanu, nav!

LEVS MAĻINSKIS

GODABIEDRS

Sis visnotaļ parastais gadījums notika dienās, kad bija papildinamais pasākums, bet pasākuma iniciators.

Tolaik Čerepahovskas ostas krāvēju brigāde simboliski uzņēma savā pulkā Emmu Bovarī, slavenā Flobēra romāna varoni. Kāpēc tieši viņu, to tagad grūti pateikt: vai nu pārējie varoņi jau kaut kur bija simboliskā darbā pieņemti, vai arī brauca draudzības vizītē franču delegācijā.

Bet tas arī nav svarīgi. Svarīgi, ka kadru daļā parādījās Bovarī kundzes personīgā lieta. Brigādes sapulcē tika nolemts strādāt par sevi un to madamu, bet nopelnīto naudu pārskaitīt fondā, kas sargā dabu no cilvēka.

Puišus šāds pasākums, jāsaka, tik ļoti aizkustināja, ka viņi sāka romānu lasīt, tas ir, lasīja viens, pārējie klausījās. Jāatzīmē, ka lasīšana uzdzina miegu un pazemināja celtspēju.

Sākumā viss gāja labi, pēc tam, kā vienmēr, pasākumam ceļā nostājās birokrāti.

Pirmais sacēla trauksmi kadru daļas priekšnieks — lietā nebija darbinieka personīgā iesnieguma, bet tas nu gāja šķērsām visiem darba likumdošanas paragrāfiem. Tad Vasja Čmirjovs kā franču filmu cienītājs brigādes uzdevumā uzrakstīja iesniegumu Emmas Bovarī vārdā: tā un tā,

Tā sākās Emmas Bovarī neparastā karjera. Pēc mēneša viņu atcerējās drošības tehnikas inženieris, kas, pārbaudīdams krāvējas Bovarī noslēgtos darba norīkojumus, šausmās sakēra galvu, sarēķinājis, cik tonnu kravas trauklā francūziete bija pārcilājusi.

«Viņa taču ir sieviete! Viņa pēc likuma vairāk par piecpadsmit kilogramiem nedrīkst celt! Pārstaipīties, bet man pēc tam būs jāatbild!» Un viņš uzrakstīja stingrus norādījumus eventuālas grūtniecības sargāšanai.

Neko darīt, bija jāpārceļ Emma uz ostas kantori par ekonomisti. Nu brigāde viņai naudu, protams, vairs nepārskaitīja, tagad viņai maksāja cietu algu simt desmit rubļu apmērā saskaņā ar štatu sarakstu.

Pa to laiku vietējā pilsētas avīzē publicēja par jauno pasākumu informāciju. Pasākums tika uztverts. Pilsētas restorāna štatos par oficiantēm ieskaitīja Annu Karēpinu un Soņu Marmeladovu, un pat vietējā kluba futbolisti par rezerves vārtargu pierakstīja princi Hamletu, tādējādi ievērojami palielinot dabas aizsardzības fondu.

Tiesa, no dabas objektiem Čerepahovskā bija tikai viens ozols, ko 18. gadsimtā iestādījusi Katrīna II, lai gan bija pilnīgi precīzi zināms, ka ķeizariene Čerepahovskā nekad nav bijusi tā iemesla dēļ, ka tolaik nebija arī pašas Čerepahovskas.

Pa to laiku Bovarī kundzes piedzīvojumi turpinājās. Tie, kam tas pienākas, noskaidroja, ka ostās ir noslēpumi, kas nav atklājami ārzemniekiem. Sāka pētīt, kādā veidā objektā ar sevišķi slepenu raksturu iekļuvusi francūziete. Kadru daļas priekšniekam cits nekas neatlika, bija jāraksta Emmas Bovarī vārdā lūgums, lai viņai piešķir padomju pavalstniecību.

Lūgums pamazām-palēnām sāka iet pa instancēm, bet Bovarī kundzes simt desmit rubļi mīnus arodbiedrības biedru maksas katru mēnesi tika kārtīgi pārskaitīti dabas aizsardzības fondā. Šo naudu maksāja Mašai Polakovai, kura veda šai fondā ienākošo līdzekļu uzskaiti.

Bet tad ostai uzkrīta kārtējā štatu īsināšana un viss nokārtojās vislabākajā veidā.

Tā kā Bovarī kundzei nebija likteni mīkstinošu apstākļu, tas ir, viņa nebija nedz jaunais speciālists, nedz vienkārši stāvoklī, viņu noīsināja, izmaksājot šai gadījumā pienākošos naudu par divām nedēļām, ko tāpat saņēma Maša Polakova.

Emmas Bovarī atbrīvošana no darba pagāja pilnīgi nemanīta, jo šai laikā iniciatori rāvās ar jaunu pasākumu: «Katrai jaunai ģimenei pa simboliskai atslēgai no simboliska dzīvokļa!»

lūdzu pieņemt mani darbā par krāvēju, tāpēc ka ar savu darba pasākumu gribu dot lielu ieguldījumu kuģu piekraušānā, lai cīnītos par dabas sargāšanu no cilvēka.

Iesniegumā bija sešas gramatiskas kļūdas, kas bija pat ļoti dabiski, ievērojot madāmas ārzemju izcelšanos. Šai pašai papīrā Emma lūdza pārskaitīt viņas algu attiecīgā fondā, jo viņai pašai priekš personīgās dzīves nekā nevajagot.

ŽANIS EZĪTIS — SKAISTĀKAIS SATĪRIKIS

Ar patiesu prieku varu ziņot, ka manā skaistumkonkursā ar 90 000 balsīm uzvarējis un balvu — trušādas peldbikšītes — saņēmis slaidais, muskuļotais un vīrišķīgais Žanis! Grūti aprakstīt to sajūsmu, tās gavīles un ovācijas, ar kādām viņu sveica kolektīvs un visi patiesa skaistuma cienītāji. Uzvarētājs, uzzinājis žūrijas lēmumu, apraudājās un ilgi nespēja izteikt ne vārda. Vēlāk, drusku atjēdzies, viņš preses pārstāvjiem pastāstīja šo to tuvāk par savu dzīvi.

Dzimis Bambāļos. Skolā mācījies neparasti labi. Kopš 18 gadu vecuma iezlēz seju ar skaistumkopšanas līdzekli «Gurķītis». Katru rītu pie atvērta loga vingro ar 0,5 kg smagām hantelēm. Nedzer un nesmē... Patiesību sakot, drusku viņš smēķē gan, taču tikai un vienīgi cigaretes «Rīga», «Kosmos», «Prima», «Elita», «Diplomat», «Vana Tomass», «Stewardess», «Opal», «Marlboro», «Camel», «Kent» un «Belomor-kanal». Nododas dārzkopībai. Mīl kukaiņšus un visu dzīvo. Nākotnes nodomi! Diženi! Japāņu firma «Toyota Micubisi», kas specializējusies peldbikšīšu ražošanā, ir ārkārtīgi ieinteresēta ar god. uzvarētāju noslēgt līgumu par savas produkcijas reklamēšanu. Ja līgumu noslēgs — un mēs nešaubāmies, ka tā arī būs —, mūsu skaistais satīriķis ziemu un vasaru staigās «Toyota Micubisi» firmas peldbikšītēs, kas sauksies «Išmakaja Kišo» [tulkojumā «Burvīgais Žanis»]. Pats par sevi saprotams, ka uzvarētājs saviem cienītājiem apņēmies izgādāt šīs brīnišķīgās bikšītes pa blatu. Tātad par Žani Ezīti bija vērts balsot!

Kas attiecas uz pārējiem skaistumkonkursa dalībniekiem, kas nav uzvarējuši, tad cerams, ka šie biedri izdarīs attiecīgus secinājumus un spers enerģiskus soļus, lai nākošajā konkursā startētu sekmīgāk.

Noslēgumā visiem konkursa dalībniekiem savā ar uzvarētāja vārdā dziļi klanos un saku: «Paldies!»

Ar cieņu DADZIS

Lai atļautos solīt gaišu rītadienu, jābūt vismaz meteorologam.

Ne viens vien, dzīdamies pēc lielā rubļa, izmainījis sevi sīknaudā.

Papīru kalni neizzūd, nogrimstot papīru plūdus.

Pasaki, kurš tevi glauda pa spalvai, es pateikšu, kas viņam aiz ādas.

ARMĪNS LEJIŅŠ

ANDRIS KOLBERGS — NOPELNIEM BAGĀTAIS KULTŪRAS DARBINIEKS

Kas gan šodien nepazīst slaveno kriminālromānu rakstnieku Andri Kolbergu! Bet retais zina, ka viņa literārais šūpulis karājās manā redakcijā. Tur žāvējās viņa autiņi, tur viņš spēra savus pirmos talantīgos soliņus, tur tapa nodrukāta viņa pirmā humoreskiņa un no turienes viņš aizgāja pa ērkšķaino prozas taciņu. Bet tagad, skaties, Andris jau aizgājis līdz stabīnam, uz kura rakstīs: «Nopelniem bagātais kultūras darbinieks».

Nu tad, Andri, soļo dūšīgi tālāk, Tev priekšā ir vēl viens stabīns. Kad Tu būsi aizgājis līdz tam, man būs tas gods sveikt cienjamo Tautas rakstnieku. Bet pagaidām turpini savos romānos ķert visādus blēžus un žulikus. Tā viņiem arī vajag!

Lai Tev labi ķeras!

Tavs vecais DADZIS

ARMĪNAM LEJIŅAM — 50

Kādreiz Antons Čehovs esot teicis: «Ja vari, neraksti nemaz, ja nevari nerakstīt, raksti īsi!» Cienijamais jubilārs Armīns Lejiņš, tāpat kā pārējie satīriķi, nerakstīt, protams, nevar, taču Čehovam viņš ir paklausījis un raksta īsi. Bet kā raksta! Mēs laicam nekļūdīsimies, ja teiksim, ka Armīns ir kļuvis par vienu no populārākajiem un asprātīgākajiem latviešu aforistiskiem. Īsos vārdos daudz pateikt var vienīgi filozofs, taču filozofi ir ārkārtīgi erudīti, viņi noteikti zina lielo dzīves gudrību: «Kam daudz dots, no tā arī daudz prasa.»

Tātad, Armīn, no Tevis prasa un prasīs arvien asprātīgākus aforismus un nedomā aizbildināties ar saviem gadiem! Īstam aforistiskim piecdesmit ir pats brieduma laiks, kad jāatroti piedurknes, jāķer spalva un jāraksta, jāraksta, jāraksta...

Bet, pirms Tu sāc rakstīt, atļauj Tev slrsnīgi paspiest roku!

ANDREJS SKAILIS

U. MEŽAVILKA draudzīgi sarži

J. BRINKIS

I. MELGAILIS

— MAIZES KRĀSNS! TĀTAD TE IR AUDZĒTA LABĪBA!...

E. RUSMANIS

VAJADŽĪGS KOOPERATĪVS

Kooperatīvi ir vajadzīgi.

Kooperatīvu ideju atbalsta visi, kas ar skaidru skatu raugās uz dzīvi. Pat tie F. Gaija pirmās mājas iemītnieki, kuru logi ir vērsti uz pagalmu, lai gan viņiem skatu uz dzīvi vairākus mēnešus aizsedz milzīgs kalns. Kā tikai visa tur nav! Būvgruži, matračī, vecas izlietnes, salauzti bērnu ratiņi — vārdu sakot, visa nama kultūra un vēsture. Kultūrvēsturiskā kalna pirmsākumus radīja kooperatīva «Teiksmā» biedri, kas iztīrīja pagrabu ar nolūku tur ierīkot kafējnicu tautiskā garā.

Proletāriešu rajona dzīvokļu salmniecības ražošanas pārvaldes neapdzīvojamā fonda inženiere b. Caune atbalsta kooperatīvu ideju vispār un «Teiksmu» it īpaši. Tie, pēc viņas vārdiem, ir jauni, enerģiski puīši, kas pielūžņotu pagrabu pārvērtīs omulīgā kafējnicā. Diemžēl dzīvokļu ekspluatācijas rajons viņus neatbalstot. Nu kur, kur lai, piemēram, šodien pat jauni un enerģiski puīši izrauj smago mašīnu kultūrvēsturiskā kalna izvešanai!

Proletāriešu rajona 73. dzīvokļu ekspluatācijas rajona priekšnieks b. Cikaļuks atbalsta kooperatīvu ideju vispār, bet ne «Teiksmu». Jo dzīvokļu salmniecības ražošanas pārvaldes vadība esot izīrējusi kooperatīvam pagrabu, nesaskaņojot savu rīcību ar ekspluatācijas rajonu. «Teiksmas» radīto lūznu kalnu dzīvokļu ekspluatācijas jaudis ziemā vienreiz jau esot izveduši. Bet otrreiz nevedīšot, nī un nī!

Arī šo rindīņu autors atbalsta kooperatīva ideju. Un tāpēc šāds priekšlikums. Varbūt Proletāriešu rajona dzīvokļu salmniecības ražošanas pārvalde un 73. dzīvokļu ekspluatācijas rajons kopīgiem spēkiem var apdomāt, kā radīt jaunu kooperatīvu — raksta sākumā minēto un citu kultūrvēsturisku lūznu, ja tādi rastos — izvešanai.

A. JORIJS

Slikta atmiņa! Toties — kāda skleroze!

Ar gadiem atmiņa pavājinās. Pat ja tās nav bijis.

Aizmirst var visu. Pat vēl valrāk.

Arī domāšanu var gan stimulēt, gan simulēt.

Kā var aizmirst, kā var aizmirst... Bet, re, kā aizmirst!

ANDRIS BRIEDIS

DADŽAPRĀT

NO TAUTAS KONTROLES MATERIĀLIEM

... Ar vienu kāju pilsētā, bet ar otru laukos ir Baltijas dzelzceļa Liepājas sakaru un signalizācijas distancs palīgsaimniecība. Tai ir piešķirti 7 hektāri zemes, un tas pats par sevi ir apsveicami. Diemžēl šie septiņi hektāri atrodas pilsētas teritorijā un te vairs nav par ko aplaudēt. Kā jau to varēja paredzēt, uz pilsētas brūga nav auguši ne tomāti, ne zemenes. Tomēr šķiet, ka tās ir pārejošas grūtības — Valsts agrorūpnieciskā komiteja jau piedāvājusi šai salmniecībai 30 hektārus kārtīgas zemes, Tiesa gan — aptuveni 50 kilometrus tālāk.

... Īlenu maisā nenoslēpsi. Šai patiesībai lāgā negribēja ticēt ražošanas zinātniskās apvienības «Gauja» vadītāji. Jau gadiem ilgi ne bez viņu zināšanas un svētības atkārtotas pierakstījumi par iekārtu uzstādīšanu. Pēc sarunas ar tautas kontrolleriem noskaidrojās, ka, piemēram, 1986. gadā pierakstījumi ir 41,2 tūkstoši rubļu, bet šā gada pirmajos četros mēnešos šī summa jau sasniedz 27,5 tūkstošus rubļu.

... Diezgan pašpārliecināti laika prognozētāji ir Līvānu koka konstrukciju rūpnīcas vadītāji. Citādi grūti izskaidrot, kāpēc rūpnīcas teritorijā, vasarai tuvojoties, zem klajas debess atradās apmēram 1000 kubikmetru minerālvates!

... Joprojām netrūkst darbinieku, kuri domā ar plānu korigēšanu uz leju padarīt sev dzīvi vieglāku. Tā Latvijas agrorūpniecības celtniecības apvienība, piemēram, samazināja māju izgatavošanas plānu Starpsalmniecību ražošanas apvienībai «Vidzeme» par 15 vienībām. Tomēr tas neko nelīdzēja. Šā gada pirmajos četros mēnešos «Vidzeme» paredzēto astoņu māju vietā īstenībā nepabeidza līdz galam nevienu.

A. KNIEDE

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Pans Kovāčs jau stundu risina sava dēla matemātikas uzdevumu.

- Tu domā, ka tiks galā, tēt! — dēls jautā.
- Domāju gan...
- Labi, es tikmēr aizskriešu uz kino!

Bankā ielaužas laupītājs ar pistoli rokā. Galvenais grāmatvedis Smīls, Izdzirdis troksni, nobijies paceļ galvu.

— Ak, tas esat jūs, — viņš atviegloji nopūšas. — Es jau domāju, ka ieradīs revidents.

No premjerministra runas parlamentā:

— Kad es nācu pie varas, valsts atradās bezdibeņa malā. Bet tagad es vēlos, lai tā spertu soli uz priekšu!

— Atļauj man izteikt tev visdziļāko līdzjūtību. — Jensens saka Hansenam, saticis viņu uz ielas.

- Kādā sakarībā!
- Vakar nopirku savai sievai jaunu ūdeļādas kažoku.
- Kāds tam sakars ar mani!!
- Sakars tāds, ka rītu viņa gatavojas iet cīnīties pie tavas sievas.

— Val zini, lītvāns apprecējies ar sievieti, kas galvas tiesu par viņu garāka.

- Un kas par to? Mūsu laikos tas ir moderni.
- Moderni gan, bet, ja tu būtu redzējis, kāda šī galva uzskatās!

VISTU DUMPIŠ

Viņņedēļ Cipatu ciemā notika tik aizraujoša izrāde, ka vietējs sievas pat izlaida kultūrbraucienus uz teātri Druvienā.

— Sis vančars ir noindejis manu Lienīti! — ieskrējusi ciema veikalā, sauca citkārt mierīgā tante Olga un draudīgi tuvojās bodniekam Ansim.

— Palīgā! Man ir alibī: es vakar biju pie Vallijas! — pagalam nobālējis, mazdūšīgi taisnojās citkārt drošsirdīgais bodnieks Ansis un centās paslēpties zem letes. Ar troksni krita un plīsa tur paslēptās dzērienu pudeles. Veikalā izcēlās varens jandāliņš.

Vīrieši mēģināja savaldīt tanti Olgu, sievietes centās glābt veikalmnieku Ansi. Miers iestājās tikai pēc krietna laiciņa, kad ieradās milicijas pilnvarotais un noskaidroja, ka skandāla vaininieci ir tantes Olgas visticā Lienīte, kas, saēdusies bodnieka Anša pārdoto kombinēto lopbarību, pēkšņi aiztecējusi uz viņpasauli. Taču klusums valdīja tikai mirkli. Līdz ar likuma kārtības sarga ierašanos atgriezās arī bodnieka Anša drosme, un viņš pārgāja uzbrukumā:

— Varbūt tavai Lienītei bija tikpat gadu, cik tev pašai! — Ansis nesmuki iedzēla tantei Olgai. — Un tāpēc tā atstiepa kājas! Es savu saimi baroju ar šo pašu kombikormu, bet manas visas dēļ svīpodamas un gailis dzied ne sliktāk par pašu Igo!

Protams, par šo vietējā rakstura starpgadījumu varētu arī nerakstīt, ja tam būtu tikai lokāls

raksturs. Diemžēl ķīviņš starp kombinētās lopbarības patērētājiem, tās pārdevējiem un ražotājiem iet vaļā pa visu republiku. Protams, izteicieni ir diplomātiskāki, taču ar ne mazāku kaismi kā iepriekš minētajā Cipatu ciemā.

— Ja spriežam pēc pavadzīmēm, ko lopbarības ražotāji sūta līdzī savai produkcijai, viss gods godam! — stāsta Tukuma rajona padomju saimniecības «Zemgale» putnu fermas priekšnieks Guntis Grīnbergs. — Kombikormā ir kukurūza, kvieši un zāles milti, kā arī eļļa un vitamīni. Viss — paredzētajā daudzumā. Mēs lasīt protam, tāpēc neuztraucamies. Taču mūsu visticās burtus nepazīst. Tās knābā nevis pavadzīmes, bet pašu kombikormu. Un nereti protestē, un piesaka neēšanas streiku. Un, ja neēd, tad arī nedēļ. Te nu sākam uztraukties mēs, vistikopji. Kā nekā mums gada laikā jāpiegādā valstij septiņpadsmit, komats, septiņi miljoni olu. Tāpēc žigli sūtām barības paraugus uz Tukuma rajona epizootnisko daļu. Te noskaidrojas, ka spēkbarībā nez kāpēc ir arī sliktākas kvalitātes graudi — auzas un mieži. Kaloriju daudzums zemāks, nekā norādīts pavadzīmē. Spēkbarībā ir pelējuma sēnītes. Trūkst proteīna. Paaugstināts skābums. Vārdu sakot — bilde pavisam drūma. Domājām, ka kombikorma ražotāji, to uzzinājuši, atvainosies un sūtīs labāku spēkbarību. Lika pagaidīt!

Lopbarības ražotāji vietējo pašdarbnieku analīzes neatzīst. Viņi uzticas tikai savas laboratorijas slēdzieniem. Tāpēc pie neapmierinātajiem brauc komisija no lopbarības ražotājiem. Un gandrīz vienmēr konstatē, ka kombinētā spēkbarība ir kvalitatīva.

— Vainīgi ir paši putnkopēji — lopbarības ražotāji kategoriski apgalvo. — Viņi liellopu kombikormu dod arī putniem. Droši vien domā — izdēs lielākas olas. Bet vistām tāda barība nepatīk, un viņas dumpojas. Vai nu

nemaz neēd, vai arī saēdas un izlaiž garu. Arī par tām pelējuma sēnītēm lai kopēji vaino sevi. Kombikormu laikus neizbaro un tad vēl brīnās, ka tas sapel.

— Ak tu mī un žē! — tādas valodas padzirdējusi, brīnās Dobeles rajona padomju saimniecības «Bērze» putnkopības zootehniķe Lidijs Miezīte. — Kā lai tā lopbarība nepel? Ražotāji mums to ved, kad grib. Atved veselās nedēļas normu, pieber šķūni līdz griestiem. Bet barība vēl nav izbarota, kad ved vēl. Un atkal ber virsū. Tāpēc barības apakšējā karta sāk pelēt. Tā jādod vistām tad, kad lopbarības ražotāji mūs aizmirst pavisam.

— Kas par muļķībām! — lopbarības rūpnīcas plānotāji protestē. — Mēs kombikormu piegādājam pēc grafika! Tas mums sastādīts veselam pusgadam uz priekšu. Mums viss iet pēc plāna!

Ar kombikorma piegādes kārtību nav apmierināts arī Limbažu rajona padomju saimniecības «Katvari» un «Viļķene». Tās kritizē Valmieras rajona lopbarības rūpnīcu.

— Nesaprotam, kāpēc rūpnīcas šoferiem lopbarību izsniedz ārpus kārtas, bet saimniecību mašīnām jagaida stundām ilgi? Nez ko rūpnīcas šoferi teiktu, ja pārtikas veikalos viņiem būtu jāstāv garu garā rindā, bet mēs, lauksaimniecības produktu ražotāji, maizi, pienu, olas un gaļu saņemtu ārpus kārtas?

— Tie nav savienojami jēdzieni! — Valmieras rūpnīcas vadītāji atbild un kārtību lopbarības izsniegšanā nesteidzas uzlabot. — Lauksaimnieki tišām meklē kašķi.

Taču reizēm arī kombinētās lopbarības ražotāju pārmetumiem ir savs pamats.

— Vai tad no tādas zāles var gatavot augstvērtīgu spēkbarību? — ir sašutuši Dobeles lopbarības ražošanas kombināta laboratorijas darbinieki, saņemusi kārtējās zālāju kravas no padomju saimniecības «Bēne» un kol-

hoza «Nākotne». — Nitrātu norma ir astoņsimt miligrami uz kilogramu. Bet te — divi tūkstoši seši simti miligramu un trīs tūkstoši deviņdesmit miligramu! Skaidri redzams, ka lauksaimnieki, gribēdami iegūt pēc iespējas lielāku zaļo masu, galīgi aizmirsuši par zāles kvalitāti un kaisījuši minerālmēslus bez mēra sajūtas. Bet, kad mēs to zāli neņemam, vedēji ir sašutuši.

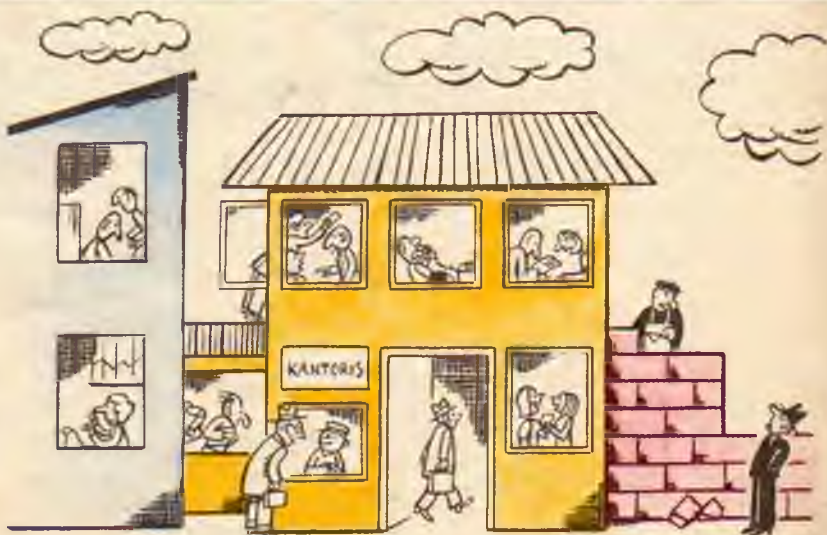
Kāds gudrinieks pat ieteica laboratorijas darbiniekiem piemiegt acis uz nitrātu daudzumu. Jums būs pieņemšanas plāns izpildīts, mums nodošanas plāns nokārtots. Nez, kā tas gudrinieks to slavu dalītu tad, kad, saēdusies ar nitrātiem pārbagāto kombinēto spēkbarību, vistas un cāļi laistos uz viņpasauli!

Tāpat rudenos kolhozu un sovhozu vadītāji rīkojas ļoti netālrēdīgi. Viņi sūta uz Dobeles lopbarības ražošanas kombinātu graudus, kas satur 45% mitruma! Un šādu izejvielu lopbarības ražotāji saņem 8000 tonnu katru dienu. Bet kalte var uzņemt tikai 500 tonnas. Tāpēc graudi pel... Un vēlāk, jau citā izteiksmē, to atgādina pašiem graudu piegādātājiem.

— Ko tie lopbarības ražotāji vienmēr mazgājas balti! — pret Dobeles lopbarības ražošanas kombināta darbiniekiem kori uzstājas apkārtējo kolhozu un sovhozu speciālisti. — Mēs graudus nododam par divpadsmit kapeikām kilogramā, bet par kombinēto spēkbarību no mums ņem astoņpadsmit un deviņpadsmit kapeikas. Kāpēc zālē, ko barojam lopiem, nitrātu norma ir 800 mg, bet gurķiem, ko ēd cilvēki, tā līdzinās divi tūkstoši miligrami? Kur te taisnība?...

Bet, kamēr lopbarības patērētāji un lopbarības ražotāji sparīgi strīdas par kombinētās spēkbarības kvalitāti un meklē vainīgos, vistas dumpojas. Neēd un kladzina: gribat labas olas, dodiet labu barību!

J. JUZEFS

— ATKAL MĒR KLĀT!
KO DARĪS STĀTĀI SAMAZINĀŠANA

ULDIS ANDERSONS KĀ ĒRGLIS AR NELĀBO DUETĀ DZIEDĀJA

Pēc aiziešanas pensijā Bernhards Vecpurs jutās kā ērglis krātiņā — ēd, cik lien, bet acis skumjās. Ak, skaistā jaunība! Ziemeļjūra, Atlantija, Džordžbenks, pēcreisu relaksēšanās kures Baltijas piekrastes lepņakajos restorānos, tad mūžam neaizmirstamā mājupbraukšana — vienā takši pats, otrajā — spožnagotā, zeltenkurotā traļmeistara cepure. Sveika, sioviņ, sveiki, bērniņi, ka jums bez gadnieka klājes? Ak, virip, ak, tētiņ, ak... Vēlāk, piekrastes zveja, tā goda, protams, mazāk, tomēr savā cienībā, savs svārs. Pat viens operetes dejotājs pāris reizi gadā mēdza atsauc pie Bernharda saēsties zušu, ka ne...

Analizēsim situāciju. Kas Bernhards Vecpurs bija pēc aiziešanas pensijā? Vēlvis viņu zina, kas! Mājas vergs. Zemeņu, tpu tu, ravētājs. Es nepārteicos. Pērnvasar Zelma viņu iedzina zemeņu dobē. Vai tā dzīve? Vai tās būtu tās saulainās vecumdienas? Murgi un šermuļi, lūk, kas tas ir! Ērgli alkst plašuma, ērgli alkst lidojuma, un Bernhards Vecpurs uzlidoja. Augstu uzlidoja! Iekārtotās mežniecībā par ugunsvērotāju.

Pēc diviem mēnešiem šaurībā no nīktiem gadiem tā bija neaparakstāma sajūta. Visa pasaule pie kājam, un tu par visu esi atbildīgs. Apnik blenzt binokli, vari tāpat bez binokļa paskatīties uz meitenēm upmalā, apnik upmalā — lūk, Zelma ravē zemes, apnik zemes — lūdzu, kungs, atkal meitenes. Dežūru žurnālā jau bija ierakstīti seši b-a (bez atgadījumiem), kad septītās dienas pievakarē Bernhards binokli ieraudzīja meklēto. Dūmi! Ar skubu jārikojas, ar skubu! Nocēlis klausuli un sparīgi pagriezis rokturi, Bernhards operatīvi iesaucās:

— Hallo, hallo! Ko čammājas! Deg!

Mežniecības dežurante pieprasīja grādus un kvadrātus. Nejēga skuķis, nūdien nejēga! Tā jau birokrātijas dēļ viss mežs var aiziet postā.

— Kādi grādi, kādi kvadrāti?! Es taču teicu — degšanas procesi konstatēti akurāt aiz Bočkāna pirtīņas! Aiz jaunā Bočkāna, vecā Bočkāna dēla, pirtīņas! — Bernhards precizēja koordinātes.

Dežurante teica, ka vecā Bočkāna jaunās pirtīņas degšana mežniecību neinteresē. Tās degšana esot pilnvarotā Eglīša uzdevums. — Migla. Nopietni analizē trūka informācija.

Sāda vienaldzība Bernhardu nepatīkami pārsteidza. Tā mēs nekur netiksim! Pārkārtotajamies, intensificējamies, pašfinansējamies, bet birokrātijai un resoru barjerām kā netiekam, tā netiekam pāri!

Analizēsim situāciju. Bočkāns dzen ļurļaku. To zina visi. Bet ļurļaks nav izdzinams bez karstuma. Ni ni, un, ja kāds tam nepiekrīt, ar viņu nav vērts strīdēties. Vai uguns no Bočkāna katla apakšas nevar pārsvieties uz mežu? Dzīvojis Bočkāns purva vidū, purvs jau sen būtu aizgruzdis. Vai godīgam cilvēkam ir tiesības stāvēt malā un mierīgi noskatīties, kā tiek apdraudēts sabiedrības kopīpašums? Nav viņam šādu tiesību, nav, tāpēc Bernhards Vecpurs jutās spiests nolaisties no saviem augstumiem un iet to prakvostu nobīdīt.

Ticis lejā, Bernhards saminstinājās. Jā, bet ko viņam teikt? Varbūt kratīt pirkstu, sak, netaisi Bočkān, pīgorus! Tadam vīram kā Bočkāns no tā ne silts, ne auksts. Pakratīs pretī vai vēl nejaucak — nozākās cilvēka pašcieņu. Un ko tad? Hm... Šito gājienu vajadzētu pārpiņķēt. Bernhards izmaksķerēja no paciņas papirosu un turpināja analizēt situāciju. Ar ko sākas visas mūsu nelaimes? Ar garu prātošanu. Ar visādiem varu — nevaru, gribu — negribu. Konkrēta rīcība — lūk, panākumu ķīla! Ja trūkst informācijas, tā jāiegūst. Klusu jāpielavās tam sabiedrības augonim, un tālākais lai paliek apstākļu ziņā. Izpūtis pēdējo dūmu, Bernhards pilns apņēmības devās ciņā.

Ak, skāde! Zem Bernharda kājas trāpījās sauss zars, un Bočkāns ar rāvienu bija stāvus, kampan spaini, aizlikās aiz pirtīņas, taču, paglūnējis gar paksi, atviegloti nopūtās un nāca Bernhardam pretī.

— Sveika būšana, Bernhard! Ar šiem vārdiem pietika, lai Bernhards sajustu ļurļaka dvingu un ieprotokolētu smadzenēs.

— Nāc, nāc, piesēd uz blukēna! — Bočkāns laipnīgi vedināja. Bernhards apmuls. Surpceļā viņš bija iedomājies, ka Bočkāns sarks, bālēs, stostidamies taisnosies vai mēģinās noliegt nenoliedzamus faktus. Tik siltu uzņemšanu viņš nebija gaidījis. «Cenšas pielaizīties ar laipnību,» intuīcija pačukstēja priekšā.

— Sveikini, pilsoni Bočkān, sveikini! — arī Bernhards nolē-

sprēģat. Sākumam pietiks ar nelielu informāciju pārdomām.

— Es strādāju mežniecības ugunstorni, un man šovasar par tiem dūmiem, zini, jāatbild. Par taviem es pagaidām neesmu ziņojis, bet... — te Bernhards iekoda mēlē. Nevajadzēja teikt, nevajadzēja! Ej nu sazeni, kā Bočkānam šitādi pēkšņi uzkuļušies dūmu pētītāji patik. Nems mietu, un ko tad? Analizēsim situāciju! Meža vidū uz sabiedrības iejaucšanās grūti ticēt. Protams, var atskriet kāds Bočkāna draugelis, bet ej nu sazeni, vai Bočkāna draugi uzskata par pienākumu aizstāvēt oficiālas personas.

Bernhards bija kā akā skatīties. Kā akā! No pirtīņas izlgoja šaušalīgu apmēru tēviņš un, vēderu kasīdams, nēmās blenzt uz Bernhardu. Bernhardam šis acis nepatika. Ja Bočkāns Bernhardu aiztik, šitas viņu neaizstāvēs. Drošības pēc Bernhards solīti atkāpās.

— E-ū! — ne no šā, ne no tā tēviņš ierēcās. — E-ē! Vecpur, trakā uite! Kādi vēji tevi šurp sapūtuši?

Kamēr Bernhards prātoja, ko atbildēt un vai vispār atbildēt, iniciatīvu partvēra pretinieks. Ar strauju, nenovēršamu kā pats liktenis, izklupienu tevainis bija Bernhardam klāt, un viņi sabucojās. Pareizāk sakot, šaušalīgais Bernhardu cilāja, tirināja un purināja, bet Bernhards, cilādāmies, tirinādāmies un purinādāmies, centās analizēt situāciju, identificēt šaušalīgā tēviņa personību un noskaidrot stāvokli. Atlantijas reisu kolēģis Upmāču Tedi, tikai krietni nodzēries un apaudzis ar bārdu! Ak, sodība! Nākošajā mirklī iniciatīva atkal nonāca pretinieka rokās. Tedi stūma Bernhardam mutē spēķa šķēli un skubināja: «Kod, kod mudīgāk virsū! Nav bodes ūdenī, dedzina kā traks.»

Tiesām, dzēriens, ko Tedi viņam ielēja, dedzināja kā traks. Mēģinājums apdzirdīt amatpersonu — Bernhards ieprotokolēja smadzenēs un nosminēja. Skat, velni, ko izdomājuši! Manījuši, ka cietu vīru ar bučam nemūžam nenopirkt, un tagad šitā. Bet jūs taču, fuksiši, jau esat krietnās burās! Bernhardam galvā nobrieda milzīgi viltīgi un mazliet godkārigs plāns. Hm. Nu ko! Ja pilnvarotais Eglītis netiek ar šito odžu perēkli galā, viņš, Bernhards Vecpurs, atbrīvos sabiedrību no

dzirdīt amatpersonu, mēģiniet vien!

Intuīcija Bernhardu nepievilā — zeni mēģināja. Acu aizmālēšanai pagvelzis par Atlantijas silķēm un Hamburgas meitenēm. Tedi norēca:

— Met, vecais silķu bende! un atkārtoti mēģināja Bernhardu apdzirdīt. Jo labāk. Bernhards skata pēc puskrūzīti izdzēra. Pēc tam, lai viltība paliktu neatklāta, pats to piesmēla pilnu līdz lūpai un uzsauca aizdomīgi ilgi atturību turējušam Bočkānam:

— Nāc nu, August, nāc nu! Ienem tu arī kadu lāsiti.

Ļaunu nejaudzams, Bočkāns izdzēra nodevīgo kausu. Ļoti labi. Kad Eglītis nēms tevi ciet, tu viņu sauksi par savu vecmāmiņu, un lai velns par mazu puiku paliek, ja tā nenotiks!

— Vēlreiz būt ar tevi kopā Dzintarijūras krastmalā! — Tedi pēkšņi iedunējās. Ek, kādiem viltumviltīgiem paņēmieniem grib aizpūderēt Bernhardam prātu.

Balsis kāpa skaļuma, jūtas gāja smalkumā, un, dziesmai beidzoties, Bernhardam acis bija asaru pilnas. Ek, Tedi! Kas par basu tēvainim, kāda jušana, bet redz — noziedznieks... Tedi uzņēma «Bij Jānu nakts, vīrs kokiem dega liesmas...».

Pēkšņi viņš aprāvās un skatījās tālumā. Bernhards arī pagriezās galvu. Va-ā! Mošķības un zīmes! Trejkārši pārsplāvis plecam, Bernhards pārkrustījās, izberza acis, bet mošķība neatkāpās. Vīrs koku galotnēm neredzamā diegā karājās uguns-kurs... Ak dies, tur dega viņa novērošanas tornis!

Kad Bernhards pamodās, bija agrs rīts.

— Ak pašarnieks augšā gan? — no blakus istabas atskanēja Zelmas balss. Klusēt nebija jēgas. Bernhards vāri iekunkstējās.

— Kur tu, lurbā, tagad naudu nēmsi? — Zelma bargi jautāja.

Naudu, naudu... Tik vien tā prāta kā izlamāt vīru un pēc tam paprasīt naudu. Krietni sadūšojies, Bernhards to pateica skaļi.

— Tevi sist vajag, ne lamāt! — Zelma pēkšņi iebļāvās. — Ej sazeni, cik mežniecība par nopipēto ugunstorni tev uzrēķinās!

Bernhards mēģināja analizēt situāciju. Bija kaut kādi uguni, kā ne, bija taču... Migla. Nopietni analizē trūka informācija.

DRAUGU
HUMORS

ROHÁČ

SLOVAKU SATÍRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

— VARENI, MANU ZEN! NO TEVIS IZNĀKS KĀRTĪGS MALKAS CIRTEJS!

A. LESÍKS

— TOKSTOS SESSIMT METRI VIRS JŪRAS LĪMEŅA, BET KUR TAD JŪRA!

V. KUBALS

F. MRÁZ

A. MISÁNEK

F. MRÁZ

L. MOURÁNS

TĀLUMNIEKOS—VECUMNIEKOS

Nomaļš un aizmirsts Bauskas rajonā, kaut arī cauri iet Rīgas—Skaistkalnes šoseja, dižomežu vidū stāv Vecumnieku ciemats. Un laiks te velkas gausi kā sirups janvāra aukstumā.

Varbūt šo apstākļu, bet varbūt arī kādu citu iemeslu dēļ, kas zināmi tikai Vecumnieku padomju saimniecības un dzelzsbetona rūpnīcas vadībai, vietējās skolas audzēkņi un mācību spēki jau sen lauz galvas un prāto, kā atrisināt uzdevumu ar diviem nezināmiem: pirmkārt, kas dos naudu, būvmateriālus un darbspēku skolas paplašināšanai, lai visi skolēni varētu mācīties gai-

Taču ciemata iedzīvotājus ar tādiem sīkumiem, kā piesārņota upe, nepārsteigsi. Katru mīļu dienu viņi, piemēram, universālveikala sētas pusē var aplūkot jaunu, ne visai jaunu un pavisam vecu taras kastu, dēļu galu un kartona kārbu grēdas. Cilvēks, kas šajā jomā nav lietpratējs, var domāt, ka te ierīkota izgāztuve, taču tā tas nav. Tā ir veikala taras noliktava, un, kā uzskata Bauskas rajona patērētāju biedrību savienības priekšnieks A. Bedanovs, tarai ir jāglabājas tur un tikai tur. Galu galā dzīt uz tik nomaļu rajona stūri automašīnu, lai kastes aizvestu, būtu tirā izšķēdība.

šās, siltās telpās, nevis mētāties pa neapkurināmiem būceņiem. Otrkārt, kā panākt, lai netirīe kanalizācijas ūdeņi nestāvētu skolas logu priekšā, kā to redzam fotoattēlā, bet aiztēcētu tālāk.

Nav gan isti skaidrs, uz kuriem tie lai tēcētu. Gudrās galvas, kas savulaik te ieplānojušas kanalizāciju, par šo apstākli laikam nebūs domājušas. Toties tepat netālu par «Viksnīņu» liellopu fermu padomju saimniecības «Vecumnieki» vadība domā nakti un dienu. Pagaidām gan šī vadība godīgi atzīst, ka nekāda kanalizācija, nekāda šķidrmēslu uzkrāšana vai utilizēšana fermā paredzēta nav un nebūs. Un, patiesību sakot, var iztikt arī tāpat itin brangi. Arē, tagad pat virca no fermas nonāk Viksnīņas upītē, no turienes savukārt jau prāvākajā Taļķes upē, kura tek cauri Vecumnieku ciematam.

— Varētu norakstīt un sadedzināt, — dažs ierosinās.

Nedrīkst! Nav paredzēts. Norakstīs tad, kad kastes un kārbas būs sapuvušas.

Kā pierādījumu tam, ka Vecumnieki atrodas ne tikai rajona, bet arī pasaules malā, var minēt faktu par pasta sakariem. Pirms sešiem mēnešiem ciema izpildkomitejas priekšsēdētājs V. Skrebēlis nosūtīja Baltijas dzelzceļa pārvaldes Rīgas nodaļas priekšniekam A. Berezinam vēstuli, kurā lūdza darīt galu dzelzceļa strādnieku patvarīgajiem būvdarbiem. Tīcat vai netīcat, atbilde nav saņemta. Izpildkomitejas priekšsēdētājs rakstīja otru reizi, trešo — atbildes nav. Toties būdas dzelzceļa malā aug kā sēnes pēc lietus.

B. KURKULIS

A. LIEPINS

— KO LABĀK TEIKT KOLEKTĪVAM — KA ESMU BIJIS MUĻĶIS VAI NEJĒGA!

G. BĒRZIŅŠ

— PRĀTĪGĀK BŪTU APSPRIEST SITUĀCIJU BEZ EMOCIJĀM!

E. RUSMANIS

T. SERGIJENKO

NO KONKURSA MATERIĀLĀM

VIKTORS TROJANOVSKIS

KĀDĀ JAUKĀ RĪTĀ

Pamostos. Ek, žēl, ka šorīt sieva ar bērniem aizceļojusi uz laukiem. Būs jāpošas pašam.

Pirmā lieta — uzlikt kafiju. Ak tā, gāze izbeigusies! Tukšais balons kāpņu telpā stāv neaizskarts jau trešo dienu. Būs jāpiezvana gāzes kantora priekšniekam Lutriņam un jāparunā tā stingrāk, bez kompromisiem. Citādi viņa vīri žigli apkalpo tikai tos, kas piemet kādu rublenu vai — kas vēl jaunāk — pasmeļ no kannas.

Jāpiezvana! Pamēģini vien piezvanīt. Kad noco cel trubiņu, vari dzirdēt svešas sarunas, radio-pārraides, kaut kādus ptkstienus vai kāpa klusumu. Tikai ne vajadzīgo abonentu. Vienreiz vajadzēs tā kārtīgi palamāties ar sakaru mezgla līniju tehniskā ceha priekšnieku Pustapiņul! Citādi telefons ir un paliek mūsu traģēdija. Vai ar tādu sakarnieku pieeju vispār var būt runa par kaut kādu zinātniski tehnisku progresu?

Labāk nodzīšu bārdu. Ak tā, mans «Harkiv» taču remontā! Sadzīves pakalpojumu kombināts nekādi nespēj sagādāt tam vajadzīgos nazīšus un drošinātājus. Taisni brīnums par šī cieniņamā uzņēmuma vadību — ko viņi tik ilgi tūlājas! Varbūt gaida, lai par to nieka dzelža gabalu smērēju trīnītī, lai gan tam agregātam vēl nav pagājis garantijas laiks... Nekā nebija!

Noskūšos ar žileti. Kaut tevi jupis! Vanna atkal sīc, jo ūdens atvienots jau no paša rīta bez iepriekšēja brīdinājuma. Un nav zināms, uz cik ilgu laiku. Kas viss vēl līdz vakaram var notikt! Kaut nu neaizmirstos aizgriezt krānu, citādi var notikt kā pērn, kad augšas kaimiņš pārplūdināja ne tikai savu vannas istabu un ķēķi, bet arī manu dzīvokli. Tā nu ir acīmredzama kārtējā komunālo uzņēmumu kombināta vaina! Galu galā cik ilgi var ar viņiem par visu to runāt! Apnicis. Pienācis laiks rīkoties.

— Kad vienreiz būs kārtība? — tā arī būs principiāli jānoprasa kombināta priekšniekam Pludiņam.

Labi vismaz, ka ūdens ir tējkannā. Paņemšu no tās, pie reizes uz elektriskās plītiņas uzkaršu kafiju. Re, strāva ir! Nu malačī, elektrotīklu vīri. Ja arī viņiem dažreiz misējas — kuram gan tas negadās, varbūt vienīgi dīkdienim —, ja arī viņi dažreiz atvieno strāvu bez brīdinājuma, tad tikai uz kādu pusstundu. Nepaspēj

ne tā riktīgi sadusmoties, jau atkal spīd gaisma. Malacis mans svainis Miermīlītis, kas šo organizāciju vadā!

Tā, ar dievpalīgu beidzot esmu noskuvies, iekodis, padzēris kafiju. Nu tikai mudīgi uz darbu!

Fui, kas tad tas? Kāpnes atkal nenokoptas! Izmēķi, sērkokciņu gali, visādi papīri, drāzas, smiltis, dubļi. Vienas šausmas! Būs jāparunā ar dzīvokļu saimniecības pārvaldi. Pēdējo reizi! Un arī ar manu bijušo skolasbiedreni sētnieci Svammīti. Varbūt viņa vakar atkal bija kunga dūšā? Kad vienreiz sāks kārtīgi pildīt savus dienesta pienākumus? Un šīte laikam kaimiņu runcis Ješka atkal pietastījis. Makans tāds, it kā citas vietas nebūtu! Vajadzētu, tikai kaut kā neērti sarāties ar Kociņiem, tomēr kaimiņu būšana. Pie tam mums kopīga garāža, pareizāk sakot, pagaidām man savu vāģi nākas turēt pie viņiem.

Tikko esmu no mājas laukā, atkal ķibe! Jau kuru dienu iela stāv pārrakta. Taisni brīnums, ko tie celtnieki tur cauru gadu meklē tai zemītē, pat lamāties ar viņiem jau apnicis. Bet lēkt pāri tranšejai nav ērti. Apkārt cilvēki, skatīsies — solīds onkulis, bet lēkā kā sienāzis —, sāks smieties un vēlāk stāstīs citiem. Labāk jau apiet apkārt.

Kas tad atkal? Pie pilsētas autobusu pieturas tukšs! Tātad šodien pilsētnieks nekursēs. Nu mans pacietības mērs reiz pilns! Ko gan jaunais priekšnieks, ē... aizmirsu, kā viņu tur sauc, domā!

Tātad uz kantori jāiet kājām, caur parku. Nu nekas. Tas iznāk pat taisnāk, turklāt svaigs gaiss veselībai nenāk par skādi. Citādi caurām dienām jākvērn pašā un kolēģu piedūmotajā kabinetā.

Bet laiciņš šodien jauks. Cik spoža saule! Pa savu ligzdu vecās lapegles galotnē rosās stārķu pāris. Līksmi skraida bērni, rīta pastaigā izgājuši cieniņami pensionāri, daži mani pazīst no laipni sveicina.

Zeme turpina griezties ap savu asi. Un es, cēlu nodomu spārnots, soļoju uz darbu. Es, izpildkomitejas atbildīgs darbinieks. Tā sakot, tautas kalps.

LEVS LAINERS

MAN NEKĀ...

Kaimiņam ir gaisa kondicionētājs, stereo-sistēma, dzīvoklis ar uzlabotu plānojumu. Kas man? Man nekā.

Kaimiņam ir mēbeļu garnitūra no četrdesmit astoņiem priekšmetiem, tējas servīze no sešdesmit pieciem priekšmetiem, ceļasoma ar simt astoņdesmit tualetes piederumiem. Kas man? Man nekā.

Kaimiņam ir sieva, valdzinoša kā Ornella Muti, slaida kā skaistuma karaliene, ar kājiņām kā Lielā teātra primabalerīnai. Kas man? Man nekā.

Kaimiņa dēls spēlē mežragu un piedalās raidījumā «Kas, kur, kad?». Ko dara mans puika? Nekā.

Īsāk sakot, kaimiņam ir viss. Man nav nekā. Aizviņnedēļ kaimiņam pakaļ atbrauca melna volga. Ar miliciju. Šodien uzzināju: kaimiņam iedoti desmit gadi par valsts mantas piesavināšanos. Bet man — nekā! Domāju, piekritīsiet, ka manā «nekā» kaut kas tomēr ir!

KLEKSĪŠI

«Kad pienāca pusnakts, Laimdota teica, ka jāiet prom, jo pusnaktī ir mošķi.»

«A. Pumpurs parāda latviešu tautas vēsturi ļoti interesantā veidā: iesaistot jodus, raganas un murgus.»

«Kangaram vajadzēja mirt, bet viņš kļuva par tautas nodevēju un vēl ilgi dzīvoja.»

«Eposa laikā Lāčplēsim bija jāiztur ļoti smagas kaujas ar ļaundariem.»

«Lāčplēsis, nepazīdams Spīdolu, bija viņu ļoti iemīlējis, bet pēc tam saprata, ka tas ir bijis pārpratoms.»

No izlaidumsacerējumiem norakstījis
ALNIS AUZIŅŠ

KAS GAN VISS NENOTIEK PASAULĒ!

Daudz un dažādas izpriecas tiek apsoltītas Svētās zemes apmeklētājiem. Jūs varat uzkāpt Bābeles torni, apmeklēt Noasa šķirstu, patīkami pavadīt laiku tās valzivs vēderā, kura aprīļa pravietli Jonasu, kā arī apbrīnot paradīzes jaukumus. Un tas viss maksā tikai 6 dolārus.

Šīs atrakcijas atrodas Holandes pilsētiņā Alabamas štatā. Miljonārs Keivuds atrakciju kompleksu uzcēlis par 10 miljoniem dolāru. Pasākumu atbalstīja garīdznieki, jo viņi cer krietni nopelnīt, pārdodami suvenīrus.

Kā ziņo «New York Times» (ASV), Pentagons ir atsacījies atvēlēt līdzekļus pētniecības programmai cīņai pret prusakiem, kas burtiski ir apsēduši ASV kara resoru. Līdz šim cīņai ar prusakiem Pentagons katru gadu iztērē 20 miljonus dolāru, taču labuma no tā ir maz.

Svētie tēvi, kas atrodas Tomasa Mora vārdā nosauktās draudzes priekšgalā Denverā (ASV), nolēma ierīkot baznīcā restorānu. Viņi pat izdomāja savam jaunajam iestādījumam pienācīgu nosaukumu — «Padre» — un iesniedza pilsētas municipalitātei lūgumu izsniegt licenci tirdzniecībai ar spirtotiem dzērieniem. Tagad, kā izteicās vietējais garīdznieks, draudzes locekļi varēs mierīgi izdzert glāzīti viskija tūlīt pēc dīvekļopojuma kristīgā gaisotnē.

Žanina Plato Lillē (Francijā) kādā restorānā ēda austeres. Pēkšņi viņa uzkoda kaut kam cietam, kas izrādījās perle. Pēc Francijas likumiem, viņa drīkst to paturēt.

Rodailendas universitātes (ASV) profesors Klifords Kosgrouvs izdarīja šādu eksperimentu. 14 studentiem un vienam sunim deva nogaršot trīs biskvītu šķirnes, kas domātas suņiem, un kraukšķošu maizi, kas domāta cilvēku uzturam. Visi šie produkti bija samalti pulverī un pēc izskata tos nevarēja atšķirt. Suns labprāt ēda visus paraugus, bet studenti atzina par garšīgākiem suņu biskvītus.

No kāda Vesthelvenas (Konektikutas štatā, ASV) dzīvnieku veikala zagli nozaga 2 boas, 30 pitonus, 6 ķirzakas, 35 tarantulus un 12 skorpionus. Lai nozagtie dzīvnieki nenomirtu badā, zagli pievēca arī žurkas, peles un pakas ar miltu tārpiem.

Divi suņi, kas nodarbināti kādā Teksasas robežpilsētiņā (ASV) un specializējušies narkotisko vielu meklēšanā, gada laikā atraduši narkotiskās vielas 130 miljonu dolāru vērtībā. Mafija ir ierakstījusi

šos suņus savā melnajā sarakstā. Tie, kas tos nogalinās, saņems no mafijas 30 000 dolāru lielu prēmiju.

Kā ziņo angļu avīze «Daily Telegraph», Oksfordas bīskaps nesen puda savu neapmierinātību par to, ka pasaulīgie prieki apdraud jauno topošo mācītāju paaudzi Anglijā. Pie šāda viedokļa viņš nācis, novērojot teoloģijas studentu dzīvi Oksfordā. Viņi labprātāk pavada vakarus bāros un striptīza lokālos nekā studē bībeli. Bīskaps brīdināja studentus, ka viņi tiks izslēgti no mācību iestādes, ja turpinās kalpot sātānam.

Kā ziņo spāņu aģentūra EFE, Izraēlas skolās audzēkņi par kāršu spēlēšanu vairs netiks sodīti. Skolotājiem tiek ieteikts apmācīt skolniekus bridža spēlē. Izraēlas izglītības un kultūras ministrija iesaka organizēt skolās kāršu spēļu klubus un rīkot bridža čempionātus. Pēc ministra Ichaka Navona domām, kāršu spēle attīsta bērnu intelektu un sekmē kolektīva darba iemaņas.

Melna satīna kleita, ko amerikāņu filmzvaigzne Merilina Monro bija valkājusi 1959. gadā kādā kinokomēdijā, pārdota Kristija ūtrupju namā Londonā. Britu film-institūts samaksāja par to 19 800 mārciņu sterliņu. Kleita tiks eksponēta jaunajā Londonas filmu muzejā.

1976. gadā Norvēģija uzdāvināja Amerikas Savienotajām Valstīm sakarā ar 200 gadu jubileju sporta kompleksu. To uzcēla Miņneapolisā, un šī dāvana Norvēģijai izmaksāja vienu miljonu kronu. Tagad to pārdos vairāksolīšanā. Reigana administrācija ir atsacījusi turpināt šī sporta centra izbūvi, bet vietējās iestādes naudas trūkuma dēļ ir spiestas kompleksu izpārdot.

Katru dienu Amerikas Savienotajās Valstīs

- a) valsts iestādes publicē 40 lapušu instrukciju,
- b) bankrotē 167 un no jauna parādās 789 uzņēmumi,
- c) 630 pilsoņi šķiras un 13 000 pilsoņu dodas laulībā,
- d) apēd 3000 tonnas konfekšu.

Kā ziņo ASV žurnāls «Fortune», Brunejas sultāns Hassakals Bolklahs ir visbagātākais cilvēks pasaulē. Viņa īpašums tiek novērtēts uz 25 miljardi dolāru.

Par līdzekļiem, ko izšķiež, lai uzbūvētu zemūdeni, kas tiek apgādāta ar «Trident» tipa raķešu sistēmu, varētu apmācīt veselu gadu 16 miljonus bērnu.

ĀRZEMJU HUMORS

«Palante», Havana

Galvenais redaktors
Igors PALKOVS

Redakcijas kolēģija:

Harijs GRUNDULIS
Alfrēds IVANOVSKIS
Osvalds MAČS
Staņislavs MATISĀNS
Ēriks OŠS

Edvards RUSMANIS —
galv. māksl. redaktors

Antons SONDORS —
atbildīgais sekretārs

Andrejs VITE —
galv. redaktora vietnieks

Māksl. redaktors —
Uģis MEŽAVILKS

Tehniskais redaktors —
Māris SURVELIS

LKP CK Izdevniecība,
226081, Rīgā, Balasta
dambī 3. Laikraksta «Cīņa»
izdevums.

Redakcijas telefoni:
galvenā redaktora
vietniekam — 463872,
atbildīgajam sekretā-
ram — 460331, vēstulju no-
dājai — 469568.

Nodots salikšanai 07.07.88. Pa-
rakstīts iespiešanai 25.07.88. JT
00405. Formāts 70X100/8. Ofseta
papīrs Nr. 2. Ofseta tehnika. 2,58
uzsk. iespiedl., 7,8 uzsk. krāsu
novilkumi, 3,78 izd. l. Mēfens
125 000 eks. Pasūt Nr. 893. Maksā
30 kap. Redakcijas adrese: 226081,
Rīgā, Balasta dambī 3, ab. k. 19.
Iespēsts Latvijas KP CK izdevnie-
cības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Ba-
lasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Да-
дзис» [Чертополох]. Выходит с
1957 года 2 раза в месяц на ла-
тышском языке. Издательство
ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига,
Баласта дамбис, 3. Адрес редак-
ции: 226081, Рига, Баласта дам-
бис, 3, аб. я. 19. Отпечатано в
типографии Издательства ЦК КП
Латвии, 226081, г. Рига, Баласта
дамбис, 3.

— Patiesībā man bija nodoms kalnos lauzt dažas
sieviešu sirdis...

«Dikobraz», Prāga

— Need cilvēku barību! Viņi ir pieraduši pie pes-
ticīdiem!

«Stāršel», Sofija

«Rohač», Bratislava

— Es nekādiem amuletiem neticu, bet bez
pakaviem par meistaru nekad nebūtu ticis!

«Eulenspiegel», Berlīne

— Jūs, cienītāis, liekas, nevarat
iedomāties, ar ko runājat!

«Urzica», Bukareste

— Kamēr ajatolla par šito mantu maksā kārtīgu cenu, tikmēr mums par naudu nav ko bēdāt!

G. VĪNĒDZIS